

Ügyszám: IV/780-1/2015.

Alkotmánybíróság

Budapest
Donáti út 35-45.
1015

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <u>IV/780-2/2015</u>	
Érkezett: 2015 MÁJ 06.	
Példány: <u>1</u>	Kezelőiroda: <u>1</u>
Melléklet: <u>0</u>	db <u>5</u>

Az Alkotmánybírósághoz 2015. március 12-én érkezett a Váci Járásbíróság 1.P.20.516/2013/35. számú ítélete és azt érdemben helybenhagyó Budapest Környéki Törvényszék, mint másodfokú bíróság 3.Pf.20.715/2014/5. számú ítélete ellen benyújtott alkotmányjogi panasz indítványomat a Tisztelt Alkotmánybíróság a hivatkozott ügyszámú iratával hiányosnak minősítette és az indítvány kiegészítésére, a hiányosságok pótlására hívott fel.

A benyújtott alkotmányjogi panasz indítványomban előadottakat fenntartva az alábbi kiegészítést teszem:

Az ABtv. 52. § (1) bekezdésének megfelelően, figyelemmel az (1b) bekezdés c.) pontjában foglaltakra kérem, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a Váci Járásbíróság 1.P.20.516/2013/35. számú és azt érdemben helybenhagyó Budapest Környéki Törvényszék, mint másodfokú bíróság 3.Pf.20.715/2014/5. számú ítéleteink Alaptörvény ellenességét és azokat semmisítsem meg, mivel az ítéletek sértik Magyarország Alaptörvényének XV. cikk (1) bekezdésében írt „A törvény előtt mindenki egyenlő.”, és a XVIII. cikk (1) bekezdésében írt „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.” alapjogokat.

A fenti alapjogsérelemet alátámasztó indokaim az alábbiak:

Az Alaptörvény XVIII. cikk (1) bekezdése értelmében „mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el”.

A XV. cikk (1) bekezdése értelmében „A törvény előtt mindenki egyenlő”.

Az alkotmányjogi panasz indítványomban részleteztem ellenem indított birtokvédelmi perben bíztam abban, hogy a Polgári perrendtartás szabályait betartó tisztességes bírósági eljárásban beigazolódik az ellenkérelmemben előadott azon tény, hogy az építkezésem során nem változtattam meg a terepviszonyokat, építkezésemmel nem idéztem elő a felperesi ingatlanban állított 2010. évi – azóta meg nem ismétlődő – rendkívüli csapadékos időjárás miatti „szuterén” beázását. A rajtam kívül álló okok miatt megromlott jószomszédi viszony mellett a felperesek keresetével szemben a peres eljárásban volt meg az egyetlen lehetőségem, hogy állításaimmal, azok bizonyításával a kereset alaptalanságáról a bíróságot meggyőzzem.

Az alkotmányjogi panasz indítványomban részleteztem azokat a körülményeket, amelyek számomra nem biztosították az Alaptörvényben írt tisztességes eljáráshoz, a törvény előtti egyenlőséghez való alapjogaimat.

Sérült a fegyveregyenlőséghez való jogom is.

Az alapeljárásban személyes jelenlétem ellenére részletesen a bíróság nem hallgatott meg, így tőlem nem értesülhetett az ingatlan megvásárlásakor fekvéséről, az akkori terepviszonyokról, az építkezés során általam végzett tereprendezés nagyságáról, mértékéről, a 2010. évi országos igen nagy mennyiségű csapadék hatásáról, annak következtében kialakult állapotról. A bíróság ennek hiányában nem vizsgálta, hogy egy 2010. évi mértékű csapadék esetében az ingatlanom megvásárlásakor állapot mellett is a magas talajvízszint, a felszínen megjelenő csapadékvíz, a felperesi lakóépület szakszerűtlen és elégtelen szigetelése miatt a felperes ingatlanának pincéje, garázsa beázott volna-e, vagy sem.

Mint jogi képviselő nélkül eljáró alperest a perbeli jogaimról a bíróság nem oktatott ki, nem tájékoztatott arra vonatkozóan, hogy a jogvita eldöntése érdekében mely tények szorulnak bizonyításra, a bizonyítási teher melyik felet terheli, a bizonyítás sikertelenségének melyek a következményei és azokat melyik félnek kell viselnie.

A megismételt eljárásban a másodfokú bíróság által a bizonyítási eszközök sorából kirekesztett tanúk vallomását újból figyelembe vette az elsőfokú bíróság, és a fellebbezési szakban a másodfokú bíróság ezt nem kifogásolta.

Elégtelen módon indokolták a bíróságok az ítéleteiket, mivel az én ellenkérelmemben előadottakat az általam becsatolt okiratokat, fényképfelvételeket, szintmérési eredményeket teljes egészében figyelmen kívül hagyták és ezek mellőzését a bíróságok lényegében nem indokolták.

A felperesi ingatlan csapadékvíz elvezetésének megoldottságát a bíróságok nem vizsgálták, csak és kizárólag az én telkemre vonatkozóan tettek megállapításokat, úgy azonban, hogy nem tértek ki az ítéletek indokolásában a telekvásárláskori, az építkezés kezdetkori állapotokat tükröző általam becsatolt számtalan fényképfelvételekre.

Az alkotmányjogi panasz indítványomban részletezett eljárásjogi szabályszegések nem a bíróságok ténybeli, vagy jogi tévedései, amelyek, mint ahogy arra az Alkotmánybíróság a 3198/2013. (X.22.) végzésében rámutatott, nem teszik automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást. Az eljárási törvénynek nem megfelelően lefolytatott eljárás a tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelmét eredményezi.

Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III.1.) AB határozatában mutatott rá, hogy a tisztességes eljárás alkotmányos előírásának lényeges tartalmát tekintve 2012. január 1-jén hatályba lépett Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése a korábban hatályban volt Alkotmány 57. § (1) bekezdésével azonosan rendelkezik, amikor kimondja, hogy „mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el”. A 22/2012. (V.11.) AB határozat úgy fogalmaz, hogy „az Alkotmánybíróság az újabb ügyekben felhasználhatja azokat az érveket, amelyeket az Alaptörvény hatályba lépése előtt hozott korábbi határozata az akkor elbírált alkotmányjogi kérdéssel összefüggésben tartalmazott, feltéve, hogy az Alaptörvény konkrét – az előző Alkotmányban foglaltakkal azonos, vagy hasonló tartalmú – rendelkezései és értelmezései, szabályai alapján ez lehetséges. Az Alkotmánybíróság mindezek alapján az Alaptörvény XVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt szabály értelmezésekor irányadónak tekinti a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joggal kapcsolatban kimunkált korábbi alkotmánybírósági gyakorlatot.

Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jog lényegéről kialakított álláspontját elvi jelentőséggel a 6/1998. (III.11.) AB határozatában foglalta össze. Ezen határozatban kimunkált alkotmányos mérce értelmében a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Egyes részletek hiánya ellenére épp úgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan”, vagy „igazságtalan”, avagy „nem tisztességes”.

Ezen határozatában az Alkotmánybíróság rámutatott, hogy a tisztességes eljárásnak általánosan és nem vitatottan elismert eleme a „fegyverek egyenlősége”, mely a polgári peres eljárásra is irányadóan jelenti a felek mindegyikének személyes jelenlétét az eljárási cselekmények során, illetve egyes eljárási szereplők megtartását semleges pozícióban (például: a szakértőt).

A 7/2013. (III.1.) AB határozatból kitűnően az indokolt bírósági döntéshez való jog az Emberi Jogok Európai Egyezmény 6. cikkében biztosított tisztességes eljáráshoz való joggal összefüggésben, annak egyik, az egyezmény szövegében kifejezetten nem nevesített elemeként jelenik meg. A Strasbourgi Emberi Jogok Bírósága ezen határozat indokolásából kitűnően kiindulópontként kezeli, hogy a bírói döntésekkel szemben elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami elejét veszi az önkényes hatósági és bírósági döntéshozatalnak, erősíti a bírósági döntéshozatalba vetett közbizalmat és a bírói döntések tekintélyét. A Bíróság következetes gyakorlata szerint a tisztességes eljárás és a jogállamiság elvéhez tartozik az a

követelmény, hogy a bíróságok a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel mutassák be. Az adott bírói döntés természete és az alapul fekvő egyedi ügy körülményei határozzák meg, hogy milyen terjedelmű és mélységű indokolás elégíti ki az indokolási kötelezettség egyezménybeli követelményét. Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog megsértését kizárólag az alapul fekvő egyedi ügy összes körülményeinek vizsgálatát követően lehet megítélni. A bíróság elvi érveléssel mondta ki, hogy a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alaposággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot. Az indokolási kötelezettség teljesítésének vizsgálatakor figyelemmel kell lenni arra is, hogy az indokolás hiánya, vagy fogyatékosága, valamely fél írásban megfogalmazott, világosan és pontosan körülírt kérdésére érinti-e. Szoros összefüggés mutatkozik az indokolási kötelezettség teljesítése és a tisztességes eljárásához fűződő jogból fakadó azon alkotmányos igény között, hogy az eljárásban szereplő fél meghallgatást nyerhessen, azaz kérelmét a bíróság megvizsgálja. Kizárólag a kellő alaposággal indokolt bírói határozatból tűnhet ki, hogy az ügyet eldöntő bíróság ténylegesen figyelembe vette a felek által előterjesztett bizonyítékokat és érveket.

A határozat 34. pontja értelmében az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésnek indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály Alaptörvény ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróság feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.

A sérelmezett 2. számú első fokú ítélet 5. és 6. oldala tartalmaz olyan jogi indokolást, mely fenti Alaptörvénybeli követelményeknek nem felel meg. Egyrészt ismételten utal azon tanúk vallomására, amelyeket a hatályon kívül helyező végzés szerint önmagában nem lehetett volna figyelembe venni. Tény, hogy az építkezésem megkezdése előtti állapotokra ezen tanúk vallomásán kívül semmilyen más bizonyítási eszközt a felperesek nem tártak a bíróság elé, ugyanakkor az ellenkérelmemben előadottakat, általam becsatolt fényképfelvételeket illetően az indokolás lényegében egy sort sem tartalmaz.

A másodfokú ítéletet 4. oldalának (5) bekezdése (fél oldalon) tartalmaz lényegében jogi indokolást, mely ugyancsak nem indokolja az ellenkérelmemben előadottakat, illetve általam becsatolt okiratok, fényképek, mérési eredmények figyelmen kívül hagyását. A másodfokú bíróság indokolása elégtelen önmagában véve is, de azért is, hogy a 2. számú első fokú ítélet indokolását sem egészíti ki. Az ítéletek indokolásának elégtelensége a 7/2013. (III.1.) AB határozat fentebb idézett követelményének nem felel meg, ennél fogva az ítélet sérti az Alaptörvény XVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárásához való alapjogot, mely az indokolási kötelezettséget is magában rejti.

A 21/2014. (VII.15.) AB határozat 99. pontja értelmében az Alkotmánybíróság a fegyverek egyenlőségének elvét ugyan alapvetően a büntető eljárás kapcsán értelmezte, azonban a tisztességes eljáráshoz való jog alapján alkalmazhatónak találta azt minden bírósági eljárás tekintetében, így polgári perek esetében is [15/2002. (III.29.) AB határozat].

A panaszolt eljárásban az alkotmányjogi panasz indítványban részletezettek szerint sérelmemre a fegyverek egyenlőségének elve sérült, mivel részletes személyes meghallgatásomat a peres eljárásban mellőzték, a Pp. 3. §-ának megfelelő kioktatásban nem részesültem, a jogi képviselővel eljáró felperesekkel szemben. Sérült a fegyverek egyenlőségének elve azáltal is, hogy az ítékezés alapjául szolgáló szakvéleményben a szakértő a periratok alapján összegzi a tényállást és bár a periratokra hivatkozik, kizárólag csak a felperesek keresetéből, illetve beadványaiból idéz, míg az én ellenkérelmem tartalmára, bizonyítékaimra egyáltalán nem utal. A fegyverek egyenlőségének elve sérült ezáltal akként, hogy az ítékezés alapjául ilyen szakvélemény szolgált. Mindezek következtében sérült az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése is, mely szerint a törvény előtt mindenki egyenlő.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A fentiek szerint kiegészített alkotmányjogi panaszomból kitűnik a határozott kérelmem, mely a Váci Járásbíróság I.P.20.516/2013/35. számú és azt érdemben helybenhagyó Budapest Környéki Törvényszék, mint másodfokú bíróság 3.Pf.20.715/2014/5. számú ítéletének Alaptörvény ellenességének a megállapítására és azok megsemmisítésére irányul.

Az alkotmányjogi panasz indítványomban és annak kiegészítésében részleteztem, hogy ezen ítéletek miatt ellentétesek az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében és a XVIII. cikk (1) bekezdésében írt alapjogokkal. Az alkotmányjogi panasz indítványom kiegészítésében részletes indokolást adtam arra nézve, hogy a megjelölt Alaptörvény rendelkezéseivel miért ellentétesek a megsemmisíteni kért bírói döntések.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alkotmányjogi panaszomat a kiegészítésekkel fogadja be és az abban foglaltaknak megfelelően határozzon.

2015. április 24.

Tisztelettel:

alperes